

De les il·lustracions El Quixot vist per Fandos.

Potser el Quixot és una de les obres literàries més il·lustrades de la història, faig al·lusió a aquesta dada perquè ja és de gran dificultat tenir la suficient imaginació per tal que unes noves vinyetes del Quixot no s'assemblen a algunes ja creades amb anterioritat, i és que aquestes que podem contemplar en aquesta mostra de Fandos no em recorden cap de les editades abans, i això ja és més que interessant.

Al llarg de la seua vida Fandos ha aprofundit en diversos estils i tècniques pictòriques, però mai ha deixat de dibuixar. La seua destresa magistral a l'hora de dibuixar es deixa veure amb aquesta mostra d'il·lustracions del Quixot. La seua línia amb pinzell i tinta xinesa és de traç segur, decidit i net; ací l'error no té cabuda. El seu gran domini d'aquesta tècnica permet a Fandos crear el seu propi univers gràfic oníric, on l'espectador és incapaç de fer una pròpia interpretació sucumbint a allò que l'artista vol transmetre. Les composicions tan estudiades i encertades doten cada una de les obres d'un tot conjunt on res sobra i res manca, en ocasions reforçant l'equilibri de l'obra amb una subtil aiguada de color. Les faccions, quasi grotesques dels seus personatges, on pareix que s'ha perdut el referent formal, són el resultat del gran domini de l'autor de la representació de la fisiognomia i anatomia de la figura humana, i que li permet alhora, crear la seua pròpia configuració gràfica de les formes.

Recordem ara les paraules que Carles Guasch, amic de l'artista, va dedicar als dibuixos del Quixot, "Fandos sap molt bé que fer un dibuix o pintar un quadre és como fer un viatge. El viatge ens modifica, ens canvia, ens sorprèn; igual que l'art.

El Quixot és un exemple clar de viatge ple de sorpreses, contratemps i imprevistos.

Tota aquesta màgia sedueix Fandos, i igual que el Quixot vol recórrer aquells camins que només existeixen en la imaginació. No es pot posar límits a qui no coneix fronteres... El Quixot veu gegants on hi ha molins... Manuel Fandos crea tota una seqüència escènica en què revela les fantasies del Quixot, encara que també les seues pròpies, una mescla indiscutible entre la realitat certa i la realitat probable, entre la fantasia i l'objectivitat".

De la visita i recorregut a l'exposició.

S'ha intentat establir un ordre cronològic en la disposició de les quaranta nou obres a la sala, tot i que aquest ordre no és rigorós per capítols, sí que ho és la primera i segona part de l'obra literària de Cervantes. Així doncs podem començar la visita per l'esquerra amb els retrats d'alguns dels personatges i tot seguit comencen les obres que fan al·lusió

a la primera part del llibre, mentre que el fons de la sala i la paret de la dreta està dedicada a la segona part de la novel·la.

A la cartel·la de cadascuna de les obres figura la descripció tècnica amb el títol i un codi QR per tal d'escanejar-lo i tenir l'oportunitat de llegir el resum del capítol corresponent.

Us desitgem que gaudiu de la mostra.

Un poc de la vida de l'artista.

Manuel José Martí Fandos, de primer nom Manuel, com son pare, i de segon José afegit de ben segur imperiosament, ja que naix a Burriana el 18 de març de 1928 i a l'endemà és Sant Josep. Fou batejat a l'església de la Mercé de Burriana. Tot just a fora estava plantada la primera falla de la ciutat de la qual fou promotor son pare i on figurava escrita la crítica: “Burriana, París i Londres... per on passes t'esfondres” (perquè els carrers no estaven empedrats...), frase ja cèlebre en la nostra zona, de la qual curiosament només s'ha conservat la part més agradable.

Vinculació de l'artista amb Nules dels 3 al 13 anys d'edat:

L'any 1931 els seus pares traslladaren la seua residència a Nules, on van invertir tot el seu capital a crear una empresa comercialitzadora de taronja (el magatzem s'ubicava on posteriorment serà la Terrassa Emo). Il·lusionats començaren una nova etapa exportant els cítrics al sud de França. Aquest és un exemple més de les desastroses conseqüències i d'històries truncades a causa de la Guerra Civil de 1936, on Nules fou devastat pels bombardejos. La família es refugià a casa dels Figueres amb qui tenien gran amistat.

Amb tot perdut, l'any 1942, decideixen anar-se'n a Barcelona i començar una nova vida laboral. Amb ells s'emporten una xica de Nules (Amparo Flich Lucas, “Amparito”), que arribà a ser una segona mare per a l'artista i de la qual n'estic orgullós a dir que com a tia àvia meua que és, la compartisc amb Fandos com a padrina de bateig. I a qui volem dedicar aquesta exposició. Des d'aleshores la família de la Tia Amparito es va convertir amb “la família de Nules” i on s'acostaven cada vegada que tenien uns dies de descans, incrementant d'aquesta manera els vincles amb la nostra ciutat.

De la carrera artística del pintor.

En establir-se a Barcelona, va estudiar dibuix a l'Escola d'Arts i Oficis i posteriorment va realitzar la carrera a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi. El 1957, en acabar els seus estudis, va fixar la seua residència a París, on va treballar com a il·lustrador en diaris i revistes i com a decorador d'obres teatrals, alhora que continuava pintant i fent exposicions. L'any 1967 es va traslladar a Eivissa, on va continuar

desenvolupant la seua obra mentre exposava en diverses ciutats i països. El 1975 va tornar a Barcelona, on va opositar i va exercir com a professor agregat a l'Institut Nacional d'Ensenyament Secundari a distància on impartia lliçons de dibuix i disseny, la seua carrera artística personal, però no la va deixar mai de banda. Des de 1994, jubilat de les tasques docents, es va dedicar a pintar alternant la seua residència entre Barcelona i Sitges. A partir del 2000, comparteix residències entre Barcelana, Borriana i Eivissa.

Són nombroses les exposicions tant individuals com col·lectives en què ha participat dins i fora d'Espanya, sobretot a ciutats com Barcelona, Eivissa, Madrid i Castelló, i fora d'Espanya a París, Ginebra i Nyon.

Podem trobar obra de Manuel Fandos a museus de París, Vilafamés, Osca, Borriana i al Museu de Belles Arts de Castelló, on l'artista va donar 116 obres de la seva col·lecció particular.

De la seua obra.

Durant la seua estada a París (1957), s'integrà de ple amb el naixent Informalisme, moviment pictòric de la segona postguerra mundial de tendències abstractes i gestuals. Recent acabada la carrera de Belles Arts a Barcelona i ampliant els seus coneixements artístics a l'École de Beaux Arts de París, es veu envoltat d'aquest moviment en voga a la ciutat i comença la seua etapa d'abstracció en la seua expressió més lírica, una abstracció més lligada a l'expressió espontània dels sentiments de l'artista. Aquest moment d'eclosió a França és clau per comprendre la seua pintura carregada de gest amb traços fermes i colors disposats i ordenats com si d'un ritual intern els plasmés al llenç.

A les seues obres figuratives tant pictòriques com als seus dibuixos, també podem veure reflectits uns sentiments propis on les figures tenen una gran càrrega gestual de meditació i reflexió.

Però entre l'abstracció, el dibuix amb tinta i la figuració..., Fandos sempre ha estat enamorat de la vida, de viure i de gaudir tot allò que ens envolta. La passió per plasmar del natural un paisatge, unes teulades, els arbres o l'horitzó, sempre l'ha acompanyat al llarg de les seues etapes artístiques. I és que Fandos és un pintor pleinairista, que igual que Manet o Cézanne, agafa el seu cavallet i va a la troballa d'un lloc que l'inspire en eixe moment; i així, a l'aire lliure intenta plasmar l'espai canviant sovint a cada minut, a cada segon o per cada núvol que deixa passar subtilment la llum del sol.